

Arbejdstitel;

"Spændingsfelt"

Idé-beskrivelse.

Da opgaven kom på tale og jeg så på stedet, opdagede jeg at arkitekten til banegården havde tænkt sig om og, - selvfølgelig for tiden, forholdt sig klassicistisk. Hele gavlen står klart og stramt symmetrisk; som et billede, for enden af Jernbanegade. Pilastrene flugter med siderne på Jernbanegade, midterstolpen i døren står axefast.

I dag er det blevet til et rodet sted, fordi det nuværende arrangement forholder sig til Vestbanegaden, og det hele opleves som et åndsfraværende sted, hvor tingene bare skal afvikles. Banegården har mistet forbindelsen til byen.

Mit forslag til skulpturel udsmykning af Jernbanegade er vokset til en mere omfattende idé, idet jeg inkluderer banegårdens udeareal mod Vestbanegaden. Dette for at inddrage det arkitektoniske, som jeg finder at pladsen kræver.

Jeg ønsker at lave to dyr, som befinder sig på hver sin side af Vestbanegade. De skal se direkte på hinanden, sådan at blikfanget bliver en vigtig del af udtrykket.

De er tænkt ca. 115cm høje over ryggen, ca. 300cm lange, og ca. 75cm i bredden.

Materiale; kinesisk granit. Måske en rødlig type.

Dyrene skal se ud til at have meget volume fra siden, sådan at de kan synes godt ved færdsel fra Vestbanegaden. Men set forfra og bagfra vil de være meget smalle, så at de på samme tid som de tager rummet, ikke vil være i vejen.

Øjenkontakten skaber et spændingsfelt, som folk skal igennem, både for at komme fra Jernbanegade til banegården, men også som kørende eller ved anden færdsel på Vestbanegade. Det vil skabe en speciel markering af "Indgangen" til - og "Udgangen" fra Hjørning.

I mine tanker omkring det at prøve at få det skulpturelle til at danne en kobling mellem byen og banen, kom jeg til at tænke på to skulpturer, jeg tror de er fra Chartres - eller Reimes katedralen; - en mand og en kvinde som står på hver sin side af korbuen. Der er en stærk spænding mellem de to, som skaber en klar forbindelse på tværs af buen.

Jeg synes at opgaven stiller mange krav til skulpturerne:

1. - at skulle forbinde byen med banen
2. - at skulle indtage rummet uden at være i vejen
3. - at skulle virke også fra hovedvejen
4. - at rummet skulle opleves både gående og kørende. Det er ikke et sted man tager ophold. Skulpturerne skal ikke bremse, men have hastighed, udtrykket bør være direkte.
5. - at skulpturerne skulle forholde sig til det axefaste i hele opbygningen.

Disse krav har jeg taget hensyn til i mine tanker og idé opbygning.

I samarbejde med byens arkitekter og DSB, er tanken at prøve så vidt det er muligt; at føre Jernbanegadens linier helt frem til banegården.

Noget af halvmuren som afskærer banen må væk, også nogle træer og lygtepæle, så rummet åbnes.

Ambitionen er at Jernbanegade med den nye løsning, får en naturlig kulmination når man går mod banen, og omvendt: straks man træder ud af Banegården har man et lige kik op i byen eller / er man i byen.

Jeg tror vi kan lave det om til et nærværende sted der vil præge byen; et Genius Loci. (Stedets Ånd) Ved dette træk får vi også understreget de to store akser som er byens umiddelbare ansigt udadtil: Østergade - Strømgade, Jernbanegade.

Venlig hilsen

Claus Ørntoft.

